III 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / polonă / arabă

Număr special — Editura în Frankfurt/Main — Octomvrie 1943

P.122 741

Johann Andreas Eisenmenger
Entdecktes Judentum - Iudaismul demascat

Prelucrat de dr. J. Pohl

Cuvânt înainte

Avem înaintea noastră cele două volume ale lucrării lui Johann Andreas Eisenmenger: „Entdecktes Judentum" („Iudaismul demascat"), Königsberg i. Pr. 1711; 1.017, 1.111 pagini.

Librarul Ambrosius Haude care a fost autorizat de către regele Prusiei să se ocupe cu vânzarea acestei cărţi, scrie la 12 August 1736 următoarele rânduri despre soarta operei lui Eisenmenger:

„Autorul nostru (născ. în 1654) şi-a petrecut copilăria în Collegium Sapientiae din Heidelberg. Râvna cu care s'a dedicat studiului limbii ebraice i-a impus marelui şi învăţatului duce Karl Ludwig care i-a promis că-l va trimite pe socoteala sa în ţări străine, ba până şi'n Orient. Dar în anul 1680, pe când se afla în drum spre Orient, l-a ajuns din urmă trista veste a încetării din viaţă a stăpânului şi binefăcătorului său. Eisenmenger a plecat apoi la Amsterdam pentru a-şi continua studiile orientale, izbutind pe lângă altele să-şi însuşească în aşa măsură cunoaşterea limbii arabe, încât a copiat cu propria sa mână textul integral al Coranului.

In Amsterdam i-a fost dat să audă cu propriile sale urechi cum cel mai de vază rabin din localitate, David Lida, clevetea creştinismul şi să vadă cu propri săi ochi cum în anul 1681 trei creştini, printre care se afla şi un student din Praga, s'au lăsat circumcişi, devenind astfel Jidovi. Intâmplări ca acestea l-au determinat apoi să scrie opera „Entdecktes Judentum" („Iudaismul demascat"), după ce timp de 19 ani a citit cu mare sârguinţă 193 de autori ebrei. Intenţia sa a fost de a arăta fără putinţă de denegare ura pe care o nutreau Iudeii faţă de creştinism. Intre timp Eisenmenger s'a întors din nou la Heidelberg, dar în anul 1693 a fost nevoit să-l părăsească din cauza distrugerii oraşului şi s'a stabilit la Frankfurt. In anul 1700 a încelui put să-şi tipărească aici lucrarea. Când au aflat Jidovii de lucrul acesta, s'au indispus foarte şi rău le-a mai părut că-i destăinuiseră domnului Eisenmenger multe taine, în buna credinţă că intenţionează să devină Jidov. După ce angajase cea mai mare parte a averii sale în tipărirea acestei lucrări, Jidovii din Frankfurt l-au pus la cale pe consângeanul lor Simson Wertheimer din Viena să-l acuze pe Eisenmenger la Consilierul Curţii Imperiale, de a fi introdus în lucrarea sa o mulţime de lucruri falşe, pentru a aţâţa astfel lumea împotriva Jidovilor. Urmarea a fost confiscarea lucrării. Dar trei exemplare fuseseră trimise de acum spre cenzură la universităţile din Colonia, Mainz şi Giessen, un alt exemplar fusese adus spre examinare la Viena şi Jidovii înşişi primiseră mai multe exemplare spre a le cerceta. Universităţile au aprobat însă lucrarea, mai ales pentrucă au putut să constate că domnul Eisenmenger a fost foarte precaut în folosirea citatelor sale şi pentrucă pe lângă titlul cărţii autorul a avut grijă să publice un registru al autorilor şi lucrărilor utilizate.

BIBLIOTECA

cu indicarea precisă a locului şi anului apariţiei, a formatului şi a altor însemnări asemănătoare.

Deşi pe lângă aceasta mulţi distinşi învăţaţi preoţi romano-catolici au aflat de bine să recomande cu căldură lectura cărţii lui Eisenmenger, dându-şi părerea că ar trebui citită de toţi teologii şi politicienii, totuşi Jidovii au urzit felurite intrigi pentru a suprima cartea. Dar cu toate intrigile lor, graţie înaltei hotărâri a răposatului rege al Prusiei, Friedrich I-iul, cartea aceasta a putut apare din nou, spre binele creştinătăţii, în anul 1711."

Această scurtă dare de seamă a lui Ambrosius Haude ne arată că ceea ce l-a făcut pe Eisenmenger să scrie această lucrare a fost mai ales convingerea la care a ajuns, că Talmudul şi toate scrierile talmudice sunt îndreptate în primul rând împotriva creştinismului. Astfel lucrarea sa de peste 2000 de pagini cuprinde lungi dispute asupra unor probleme de ordin pur teologic, care sunt în măsură să despartă credinţa iudaică de cea creştină. Dar pe lângă aceasta lucrarea lui Eisenmenger mai cuprinde — după cum ne vom convinge din lectura acestei priviri generale asupra operei sale — şi multe probleme care-i interesează pe toţi Neiudeii.

Titlurile capitolelor şi numeroasele subtitluri aşezate de el la marginea textului, cât şi reproducerea fidelă a întregului text a capitolelor alese ne vor arăta că antisemitismul nu e o invenţie a timpurilor noua, ci că e şi astăzi ca şi acum mai bine de 200 de ani o preocupare a lumii neiudaice, izvorîtă din convingerea că Jidovul e duşmanul lumii.

Iudaismul demascat

Partea întâia

În primele 7 capitole Eisenmenger ne desvăluie atitudinea Jidovilor faţă de Dumnezeu-Tatăl, faţă de Cristos, Sfântul Spirit şi Apostoli.

„Ni se arată ce fel de lucruri ne la locul lor şi în parte chiar elevetitoare învaţă şi scriu nesimţiţii Jidovi despre Dumnezeu-Tatăl." (Cap. 1, pag. 1—61). Eisenmenger se îndreaptă, înainte de toate, împotriva credinţei Jidovilor de a-i atribui lui Dumnezeu-Tatăl multe însuşiri omeneşti; el înfierează învăţătura că'n exil Dumnezeu s'ar afla cu Jidovii în prinsoare şi că numai prin pocăinţa Jidovilor poate Dumnezeu să se elibereze din această prinsoare; el mai constată că Jidovii se comportă în credinţa lor în aşa fel, ca şi când sufletele lor ar constitui o parte din însăşi fiinţa lui Dumnezeu şi ca şi când Dumnezeu i-ar fi încredinţat lui Moisi pe Muntele Sinai şi talmudul.

În al doilea capitol (pag. 61—148) autorul ne arată felul în care „nelegiuiţii şi nesimţitorii Jidovi îl hulesc, clevetesc şi-l blastemă pe Hristos şi cum îl poreclesc cu cuvinte ruşinoase şi batjocoritoare." În ochii Jidovilor Hristos nu e decât: Dumnezeul celor necircumcişi şi deci a celor ce nu s'au mântuit; el e cel blestemat, un nebun, un eretic; el e numit „cel fără Dumnezeu", copil de curvă şi fiul unei femei necurate, copil al vicleniei, fiu al excrementelor, un câne mort.

Al treilea capitol (pag. 148—188) ne aduce „clevetitoarele cuvinte ale Jidovilor neleguiţi" despre activitatea lui Hristos care-l duce la moarte. Aici se arată că pentru Jidovi Hristos e un mare păcătos, un vrăjitor.

„Învăţătura blestemată a Jidovilor nelegiuiţi" despre evenimentele de după moartea lui Hristos constitue conţinutul celui de al 4-lea capitol (pag. 189—227). Potrivit acestei învăţături jidoveşti, Hristos s'ar afla în iad, şi anume în partea unde fierb excrementele.

În capitolul al 5-lea (pag. 228—263) se discută problema dacă Isus de care pomeneşte Talmudul şi scrierile talmudice, e identic cu Hristos sau dacă e vorba de două personaje diferite. Eisenmenger contrazice afirmaţia Jidovilor că Isus de care pomeneşte Talmudul, n'ar fi una şi aceeaşi persoană cu Hristos.

Al 6-lea capitol, (pag. 264—269) ne arată cum e „defăimat de către Jidovii nelegiuiţi" Spiritul Sfânt. Jidovii nu-l numesc Spirit Sfânt, ci spirit necurat.

În capitolul al 7-lea (pag. 270—293) ni „se arată cu câtă răutate disprețuesc şi detestă Jidovii Sfânta Scriptură a Noului Testament, ca şi pe Sfinţii Evanghelişti şi Apostoli." În ochii Jidovilor evanghelia nu e decât „vanitatea pusă pe hârtie sau păcatul scris." Apostolul Petru nu e decât „primul dintre măgari", iar Apostolul Paul şi ceilalţi sfinţi ai bisericii sunt „curvari".

În capitolul al 8-lea (pag. 293—453) ni se arată: „Care sunt învăţăturile din Talmud pe care le răspândesc Jidovii şi care sunt acelea pe care le tăinuesc". Eisenmenger ne arată mai întâi, pe baza literaturii ebraice, care este originea Talmudului, în care Jidovii văd însuşi cuvântul lui Dumnezeu, şi cum a fost acceptat de toţi Jidovii Talmudul babilonian. Pentru Jidovi Talmudul e mai important decât însuşi Vechiul Testament. Jidovii trebuie să arate faţă de rabini (înţelepţii Talmudului) cea mai mare încredere. Nimănuia nu-i e îngăduit să-i contrazică. Rabinii trebuie să fie stimaţi şi temuţi de către Jidovi; stima de care se bucură ei e asemănătoare cu acea care li se arată regilor. Iar acel ce n'a învăţat nimic din Legea jidovească, e disprețuit; fiicele unui asemea Jidov neştiutor au situaţia unor paraziţi; unui asemenea Jidov îndolent ar trebui chiar să i se taie beregata şi să fie spintecat ca un peşte. Eisenmenger ne dovedeşte apoi că Talmudul nu poate să reprezinte cuvântul lui Dumnezeu, pentrucă Talmudul cuprinde lucruri care nu pot fi plăcute lui Dumnezeu şi pentrucă în Talmud se găsesc la tot pasul afirmaţii contradictorii cu cele cuprinse în Vechiul Testament. Autorul ne mai arată apoi că Talmudul îngăduie specula şi recomandă beţia, că e de acord ca diavolul să fie întrebat de sfat şi admite păcatul. Dar Talmudul nu poate fi cuvântul lui Dumnezeu şi pentru motivul că cuprinde „multe minciuni grosolane şi fabule", ca cea despre crearea lumii, cea despre petrecerea lui Adam şi a Evei în raiu sau cea privitoare la vechea perioadă istorică a poporului israelit. În fine cuvântul lui Dumnezeu nu-l putem afla în Talmud şi pentrucă Talmudul cuprinde o mulţime de superstiţii, pentrucă unii talmudişti sunt „atei", pentrucă Talmudul cuprinde multe „lucruri necuviincioase", pentrucă Sfânta Scriptură e greşit interpretată în Talmud şi pentrucă în genere cuprinde atâtea nerozii şi afirmaţii neadevărate. Eisenmenger îşi încheie vasta sa expunere asupra Talmudului cu următorul citat din pasajul talmudic Quidduşin (fol. 40, col. 2): „Talmudul e mare, pentrucă reprezintă practica." Şi Eisenmenger adaogă: „Dacă aceste cuvinte voiau să zică că Talmudul îl conduce pe om la **defăimarea** lui Dumnezeu, la minciună, la interpretarea eronată a Scripturii şi la alte defăimări ruşinoase, atunci trebue să vedem în ele o expresie a adevărului, după cum am arătat cu prisosinţă în expunerea noastră de mai sus. Dacă însă aceste cuvinte voiau să zică că Talmudul îl duce pe om la frica de Dumnezeu, la împlinirea datoriilor sale faţă de Dumnezeu şi aproapele, atunci trebue să spunem că aceasta nu e adevărat. Dar ajunge!"

Capitolul al 9-lea (pag. 453—493) arată că Vechiul Testament poate fi — după concepţia Jidovilor — interpretat „în mai multe feluri" şi că această interpretare jidovească e în multe pasaje „absurdă". Legea Vechiului Testament s'ar putea interpreta în atâtea feluri câte suflete israelite sunt pe lume.

În capitolul al 10-lea (pag. 494—506) ne arată Eisenmenger „cum denumesc Jidovii religia şi credinţa creştinească, ce scriu ei despre aceasta şi cum îi numesc ei pe preoţii creştini." Talmudiştii nutresc convingerea că învăţătura creştină „e o credinţă falşă şi minciunoasă", „o greşală şi o deşărtăciune"; apărătorii acestei „credinţe desgustătoare" sunt „juraţii" (adică preoţii).

În capitolul al 11-lea (pag. 507—533) ni se arată atitudinea Jidovilor faţă de „bisericile creştinilor". Biserica creştină „e o oroare", „casa idolatriei", „casa neroziei", „casa ruşinii" sau „casa pierzaniei". Domul creştin e în ochii Jidovilor „o prăpastie".

Capitolul al 12-lea (pag. 533—556) ne prezintă dovada că taina botezului şi a împărtăşaniei „sunt disprețuite şi luate în bătaie de joc de Jidovi". Apa botezului e în ochii lor „apa prăpădului", "apa trufiei", „apa curvelor", „apă puturoasă", „apa cu care te spurci", „apa necurăţeniei". Sf. Impărtăşanie e în ochii Jidovilor „gunoiu murdar sau excremente".

Capitolul al 13-lea (pag. 556—567) se ocupă cu atitudinea Jidovilor faţă de sărbătorile creştineşti care după părerea lor înseamnă „nimicire, nenorocire şi prăpăd".

În capitolul al 14-lea (pag. 568—588) Eisenmenger se ocupă iarăşi mai mult cu Neiudeii care după „lăudăroşenia găunoasă" a Jidovilor şi'n „închipuirea lor cu totul greşită" nu înseamnă nimic. Cum argumentaţia lui Eisenmenger nu-i priveşte aici numai pe creştini, ci în genere pe toţi Nejidanii, reproducem în cele ce urmează textul integral al acestui capitol.

Capitolul al 14-lea

Despre îngâmfarea Jidovilor de a se crede mai presus de toate popoarele lumii

Cum în capitolul al 13-lea voiu arăta disprețul şi ura pe care le nutresc Jidovii faţă de toate popoarele neiudaice ale lumii şi cu deosebire faţă de creştini, socot de bine să scot mai întâi în vileag trufia şi lăudăroşenia lor fără de margini, ca să ne dăm astfel mai bine seama de nerozia acestor miserabili de a

Jidovii: un popor trufaş şi lăudăros

se crede, în trufaşa lor îndrăsnire, mai presus de toate celelalte popoare — pe când doar binemeritata mânie şi blestemul lui Dumnezeu care apasă asupra lor şi le-a creat situaţia nenorocită a unui popor înfam şi respins de Fiinţa supremă, ar trebuie să-i îndemne la umilinţă şi să le trezească conştiinţa nenorocirii lor. Ce-i drept, Jidovii au fost în vechime poporul ales al lui Dumnezeu.

Respinşi de Dumnezeu

Tocmai de aceea le-a şi spus Moisi (Deuteronom 7,6): „că popor sfânt eşti tu Dumnezeului tău; pe tine te-a ales Dumnezeul tău, ca să-i fii popor al său deosebit de toate popoarele care sunt pe suprafaţa pământului." (La fel şi Deuteronom 10, 15 şi 14, 2). Din cauza caracterului lor hulitor de Dumnezeu, ei au pierdut împărăţia lui Dumnezeu, după cum le-a prezis Isus (Matei 21, 4), care a fost dată păgânilor.

Li s'a luat împărăţia lui Dumnezeu

Aşa scrie şi'n Midrasch Tillim (fol. 35; col. 1) cu privire la Psalmul 75, 10: „Voiu rupe toate coarnele nelegiuiţilor." Căci iată că e scris: Sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu le-a dat Israeliţilor 10 coarne, cornul lui Avram, după cum scrie în Isaia 5, 1: Cânta voiu acum iubitul meu etc., despre cornul untdelemnului, cornul lui Isaac, după cum scrie în Geneza 22, 13: Şi iacă înaintea lui un berbece cu coarnele încurcate într'un desiş — cornul lui Moisi, după cum scrie în Exod 34, 29: Moisi nu ştia că pielea feţei lui strălucia — cornul profeţiei, după cum scrie în Samuel I. 2, 1: Şi Hanna se rugă şi zise: Cornul meu s'a înălţat — cornul legii, după cum scrie în Habacuc 3, 4: Raze ies din mâna sa — cornul preoţimii, după cum scrie în Psalmul 112, 9: Şi cornul său se înalţa în mărire — cornul stării Leviţilor, după cum scrie în Cronica I. 25, 5: Toţi aceştia erau fiii lui Haman, ca să-i înalţe cornul — şi cornul Ierusalimului, după cum scrie în Echa rabbati, (fol. 303, col. 1): Cornul Templului — după cum zice Psalmul 22, 22 — Auzi-mă şi mă scoate din coarnele rinocerului — ca şi cornul regelui Messia, după cum scrie în Samuel I. 2, 10: Va da putere regelui său şi va înălţa cornul unsului său. Şi deci scris este (Psalm 132, 17): Acolo face-voiu-să crească cornul lui David. După căderea în păcat a Israeliţilor, le-au fost luate toate coarnele şi date popoarelor lumii, după cum e scris (Daniel 7, 7): şi avea zece coarne şi popoarele pământului sunt a se compara cu aceste dobitoace."

Şi totuşi ei pretind a fi poporul lui Dumnezeu

Deşi după propria lor mărturisire au pierdut cele 10 coarne, totuşi Jidovii întrec în lăudăroşenie orice măsură şi socot a-şi fi păstrat şi acum calitatea de popor al lui Dumnezeu, după cum putem citi în prefaţa cărţii lui Schefa tal: „Fiecare Israelit are în ochii binecuvântatului Dumnezeu mai mult preţ decât toate sufletele unui alt popor." Iar în cartea Cad hacchemach (fol. 64, col. 4), ca şi în interpretarea rabinului Menachem din Recanat asupra celor cinci cărţi ale lui Moisi (fol. 187, col. 4) citim în paraşa Vajar Balac: „Israeliţii îi sunt mai plăcuţi lui Dumnezeu decât îngerii cei supuşi." Acest

Că ar fi mai plăcuţi lui Dumnezeu decât îngerii

citat îşi are originea în Talmudul Chullin (fol. 91, col. 2). Şi în cartea Cosri (partea a II-a, nr. 36) citim: „Israeliţii sunt între popoare ceea ce e inima printre celelalte organe." Ei socot că sunt cel mai nobil popor dintre celelalte popoare. În cartea Chissuc emuna scrie: „Poporul israelit e cel mai de seamă din tot genul uman, întocmai după cum inima e cel mai de seamă organ dintre toate celelalte."

Ei se cred a fi poporul cel mai nobil

Aceeaşi idee o aflăm şi'n interpretarea Pentateucului (fol. 229, col. 3), făcută de rabinul

Beschai, în paraşa Vesot habberacha: „Israel e cel mai nobil dintre toate lucrurile câte există." Afirmaţii asemănătoare se află şi'n cartea Nezach Israel (cap. 10, fol. 17, col. 4; cap. 15, fol. 25, col. 4). In cartea Cad hacchemach (fol. 75, col. 4) amintită mai sus mai putem citi şi următoarele: „Sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu nu e lăudat de toate cele 70 popoare ale lumii, ci numai de către Israel."

Apoi ei mai nutresc credinţa că Dumnezeu e numai în mijlocul lor. De aceea şi scrie mai sus amintitul rebin Menachem din Recanat în interpretarea sa a Pentateuculuí (fol. 61, col. 4) în paraşa Vajeze Jaacob: „Majestatea divină, prevestită de către Rachela, sălăşlueşte la Israeliţi şi nu la popoarele lumii." Şi în Bammidbar rabba scrie în paraşa a 12-a (fol. 202, col. 2): „El (Dumnezeu) sălăşlueşte numai printre credincioşii săi care sunt printre Israeliţi."

Ei cred că Dumnezeu sălăşlueşte numai în mijlocul lor

Acest citat e luat de fapt din tratatul talmudic Beracot (fol. 7, col. 1), unde scrie: „Moisi i-a cerut lui Dumnezeu trei lucruri pe care i le-a şi încuviinţat. El a dorit ca Majestatea divină să sălăşluească deasupra lui Israel, şi Dumnezeu i-a împlinit dorinţa, după cum scrie în Exod 33, 16: Dacă nu într'aceasta, că tu vei merge împreună cu noi. El a dorit ca Majestatea divină să nu sălăşluiască deasupra popoarelor lumii şi Dumnezeu i-a împlinit această dorinţă, după cum scrie în Exod 33, 15 (recte: 33, 16): aşa noi vom fi însemnaţi, eu şi poporul tău. El i-a cerut lui Dumnezeu să-i îngăduie să-i cunoască căile, şi Dumnezeu i-a împlinit şi această dorinţă, după cum scrie în Exod 33, 13: Arată-mi, rogu-te, calea ta." Citate asemănătoare se găsesc în tratatul talmudic Baba batra (fol. 15, col. 2) şi'n Ialcut chadaş (fol. 19, col. 2, nr. 11).

Ei îşi închipuie apoi că lumea a fost creată numai de dragul lor. Iată ce putem citi în această privinţă în cartea Zeror hammor (fol. 106, col. 4) în paraşa Bammidbar: „Scopul creării lumii zace numai în Israel; deşi acesta e un lucru clar, totuşi trebuie să privim bine aceste cuvinte şi să le savurăm cu cerul gurii, căci e un lucru binecunoscut că toţi Israeliţii au ajuns prin acceptarea legii la o perfecţiune completă de care sunt lipsite celelalte popoare, deoarece n'au voit să accepte legea." Iar în cartea Şene luchot habberit (fol. 145, col. 3) citim: „Lumea a fost creată pentru Israeliţi. Ei (Israeliţii) sunt miezul, celelalte popoare sunt doar coaja. Vedem aşadară că de fapt nu există nici un alt popor afară de Israel şi că celelalte popoare sunt doar coaja lor (a Israeliţilor)." Abar benel afirmă în cartea sa despre profetul Isaia (fol. 63, col. 4, la Isaia 41, 16): „Israeliţii sunt scopul lumii; de aceea sunt ei asemuiţi cu grâul, iar popoarele cu pleava." In Bammidbar rabbe (fol. 171, col. 1) citim în paraşa Bammidbar: Israeliţii sunt a se asemui cu o grămadă de grâu. Cum e cântărit grâul, aşa — zice Dumnezeu — să fie număraţi şi Israeliţii în fiecare ceas. De aceea şi scrie în Cântarea Cântărilor 7, 3: recte: 7, 2: Pântecele tău ca un snop de grâu. Paiele şi miriştea însă nu sunt numărate şi nici măsurate. De aceea şi sunt neleguiţii asemuiţi cu paie şi mirişte, după cum scrie în Psalmul 83, 14: ‚ca miriştea înaintea vântului.' Şi în altă parte (Obadia 1, 18) scrie: ‚Iar casa lui Esau va fi ca miriştea.' Dumnezeu n'are nici un folos din ea, după cum scrie în Isaia 40, 17: ‚Toate popoarele o nimica sunt înaintea sa.' Dela Israeliţi însă are Dumnezeu un folos, căci ei cunosc norma, adică cuvântul (Deuteronom 6, 4) ‚Ascultă dară, Israele, etc.' Ei se roagă şi binecuvântează zilnic numele sfântului şi binecuvântatului Dumnezeu, de aceea se ţine seama de prezenţa lor în fiecare ceas şi sunt asemuiţi cu grâul, după cum s'a spus: ‚Pântecele tău e ca o grămadă de grâu.' Idei asemănătoare se găsesc însă şi'n cartea Toledot Jizchac (fol. 84, col. 1) în paraşa Bechyccotai.

Jidovii mai cred că lumea nu poate exista fără ei. Căci iată ce putem citi în cartea Matte Aharon (fol. 19, col. 2): „Intocmai cum nu poate exista lumea fără cele patru vânturi, aşa nu poate ea exista fără Israeliţi. Esau n'ar putea să-şi păstreze locul, dacă n'ar exista Israeliţii pe pământ; căci popoarele nu pot trăi decât dacă trăiesc şi Israeliţii." Afirmaţii asemănătoare se găsesc şi'n Zeror hammor (fol. 107, col. 2 şi 4; fol. 127, col. 3) în paraşa Bammidbar (fol. 172, col. 2 şi 4; fol. 127, col. 3), apoi în Ialcut chadaş (fol. 49, col. 3, nr. 58), în Ialcut Rubeni (fol. 172, col. 3) în paraşa Echeb, ca şi în Otiot Rabbi Acchiva (fol. 6, col. 4; fol. 7, col. 1). Aşa putem citi şi'n Midraş Tillim (fol. 4, col. 4): „Aşa cum nu poate exista lumea fără orz, aşa nu poate ea exista fără Israeliţi." Iar în Ialcut Şimoni (fol. 28, col. 1, nr. 176) citim: „Israeliţii sunt asemuiţi cu nisipul, popoarele însă cu varul, după cum scrie şi'n Isaia 33, 12: ‚Aşa că poporul vostru arde ca varul.' Dacă nu amesteci varul cu nisip, atunci varul singur nu se ţine; aşa nu pot exista nici popoarele lumii fără Israeliţi." Asemenea afirmaţii găsim şi'n Pesicta rabbeta (fol. 17, col. 3).

Ei nutresc credinţa deşartă că lumea n'ar putea exista fără ei

Ei mai socot apoi că fără ei n'ar fi nici noroc, nici ploaie şi nici soare pe lumea aceasta. In ce priveşte norocul şi binecuvântarea, tratatul talmudic Iebammot (fol. 63, col. 1) scrie următoarele: „Toate neamurile pământului şi acele neamuri care locuesc pe pământ vor fi binecuvântate numai graţie lui Israel. Toate neamurile pământului şi corăbiile care navighează din Franţa în spre Spania vor fi binecuvântate numai graţie lui Israel." In ce priveşte ploaia şi soarele, citim în interpretarea Pentateuculuí (fol. 153, col. 3) făcută de rabinul Bechai, în paraşa Bammidbar: „Dacă n'ar exista Israeliţii, atunci n'ar fi nici ploaie pe pământ şi soarele n'ar mai răsări, întrucât n'ar răsări pentru el însuşi, după cum scrie în Ieremia 33, 25: ‚De n'am făcut legământul zilei şi al nopţii.' Şi'n Ialcut Şimoni despre Psalmi (fol. 124, col. 2, nr. 86): citim: „De n'ar fi Israeliţii, atunci n'ar fi pe lume ploaie, după cum scrie în Deuteronom 28, 8: ‚Iehova te va binecuvânta pe tine.' De n'ar exista Israeliţii, nu s'ar aprinde luminile (soarele şi luna), după cum scrie în Ieremia 33, 25: ‚de n'am făcut legământul zilei şi al nopţii'. Şi nici n'ar ploua, după cum scrie în Deuteronom 28, 12: ‚Deschide-va ţie Iehova tezaurul său cel bun, cerul ...' Iar rabinul Semiga scrie şi el în cartea sa Micrae haccodeş (fol. 109, col. 1, cap. 21): „Sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu i-a gonit pe Israeliţi, silindu-i să trăiască în mizerie printre celelalte popoare, numai pentru ca acestea să se poată bucura şi ele de binecuvântarea sa".

Ei socot că fără ei n'ar fi noroc pe lumea aceasta, nici ploaie şi nici soare

Ei sunt stăpâniţi de iluzia înşelătoare că ar fi sfinţi. Aşa-i socoate cartea Chissuc emuna (pag. 80) „sfinţii lui Dumnezeu" şi'n cartea Cad hacchemach (fol. 20, col. 4) ‚cuvintele (Daniel 7, 25): ‚Va urmări pe sfinţii celui Prea-Inalt' sunt interpretate de ei, după cum urmează: „Aceştia (adică sfinţii lui Dumnezeu) sunt Israeliţii, întocmai cum scrie în Leviticul 19, 2: ‚Fiţi sfinţi'." La fel judecă şi rabinul Saadias în comentariile sale asupra lui Daniel 7, 25. De aceea se şi roagă ei în prima zi a Anului Nou: „O, Tu păzitorule al poporului celui sfânt! Apără poporul cel sfânt care a mai rămas, pentru ca poporul cel sfânt să nu se piardă, căci spune doar de trei ori: sfânt, sfânt, sfânt". Aşa se roagă ei şi'n celelalte zile ale anului, după cum putem citi în Tefilla (fol. 28, col. 3) sub titlul Şacharit. In Zeror hammor (fol. 101, col. 2) scrie în paraşa Chedosim: „Israeliţii sunt consideraţi ca sfinţi şi curaţi, pentrucă ştiut este că aşa precum e o deosebire între toate lucrurile create de Dumnezeu, aşa e o deosebire şi între Israeliţi şi celelalte popoare, întocmai cum scris este ca buruenile pământului să stea mai presus de acele lucruri care sunt lipsite de viaţă, şi fiarele sălbatice să stea mai presus de buruenile pământului, şi oamenii la rândul lor să stea mai presus de fiarele sălbatice, iar Israeliţii mai presus de popoarele lumii". In capitolul al 53-lea al cărţii Pirche Rabbi Elieser citim: „După cum se deosebeşte Maurul de toate creaturile, aşa se deosebesc şi Israeliţii de toate popoarele pământului prin faptele lor cele bune". Cât de plăcut îi e lui Dumnezeu serviciul pe care i le fac Israeliţii o arată rabinul Josef Albo în partea a 3-a a cărţii sale Sefer Iccarim (cap. 37): „Un mic serviciu care-i face (lui Dumnezeu) poporul lui Israel, îi e mai de preţ, decât multe alte servicii care i le face un alt popor sau alte popoare".

In rătăcirea lor mintală, ei se cred sfinţi

Cât de plăcut îi e lui Dumnezeu serviciul Jidovilor

Tot aşa ei se mai cred a fi cei mai deştepţi şi înţelepţi oameni depe toată suprafaţa pământului. Astfel în Cartea Zeror hammor (fol. 131, col. 2) în paraşa Vaetchannan ni se spune, că Israeliţii (ca şi'n Exod 19, 6) ar fi o preoţime regească şi o naţiune sfântă, şi apoi ni se mai spune: „Această preferinţă o au Israeliţii faţă de toate popoarele, după cum scrie în Deuteronom 33, 29: „Ferice de tine, Israel! Cine este ca tine, popor mântuit de Iehova!" Dacă la toate celelalte popoare se găseşte un singur om de o înţelepciune deosebită, atunci aceasta e o minune: pe când la Israeliţi lucrurile stau tocmai dimpotrivă, deoarece ei sunt un popor înţelept şi deştept". In aceeaşi lucrare a lui Zeror hammor scrie (fol. 131, col. 3): „E o mare minune, dacă din sânul tuturor celorlalte popoare esare un om deosebit care vrea să fie deştept, pe când Israeliţii fiind un popor mare, ei sunt cu toţii deştepţi şi înţelepţi şi toţi cunosc legea, şi pentrucă respectă legile, de aceea şi Dumnezeu e mereu aproape de ei şi le ascultă rugile". De aceea citim şi'n cartea Beneş (fol. 38, col. 2) sub titlul Seder şel Pesach, ce zic Jidovii despre ei înşişi: „Vezi, că noi şi copiii noştri i-am adus servicii Faraonului în Egipt, deşi suntem cu toţii înţelepţi, inteligenţi, îndeplinim funcţiunea de conducători şi cunoaştem legea".

Ei se cred a fi cei mai înţelepţi oameni ai pământului

Apoi ei se cred a fi înrudiţi cu Dumnezeu. In cartea Avodat haccodeş (parte I-a, cap. 5, fol. 11, col. 2) citim cu privire la cuvintele din Deuteronom 4, 7: ‚Căci care popor este aşa de mare, încât să-şi aibă zeii săi aşa de aproape!' această interpretare: „El e ruda noastră şi noi suntem rudele sale, după cum scrie în Psalmul 143, 14: ‚Fiii lui Israel, poporul, ce este aproape de el.' Dar e departe de noi gândul de a fi înrudiţi cu o putere sau cu un înger afară de Dumnezeu. Nici o putere şi nici un înger nu e înrudit cu noi, căci (Deuteronom 32, 9). „Partea lui Iehova fu poporul său." In a două parte (cap. 17, fol. 35, col. 3) a aceleiaşi cărţi Avodat haccodeş citim cu privire la Deuteronom 4, 7: „El e înrudit cu noi, pentrucă e de acelaşi neam şi e tot una cu noi." Ei afirmă chiar c'ar fi fraţii lui Dumnezeu. In Midraş Tillim (fol. 49, col. 2) scrie despre Psalmul 118: „Israeliţii vor sta înaintea lui Dumnezeu spre judecată şi se vor teme; îngerii însă le vor spune: nu vă fie frică, el e doar concetăţeanul vostru, după cum scrie în Isaia 45, 13: ‚El va zidi cetatea mea şi va da drumul captivilor mei.' Şi iarăşi vor grăi ei: nu vă fie frică, voi nu-l cunoaşteţi, el e doar ruda voastră etc. Şi iarăşi le va grăi: nu vă fie frică, el e doar fratele vostru, după cum scrie în Psalmul 122, 8: ‚Pentru fraţii şi amicii mei.' Şi mai mult decât atât: el e doar tatăl vostru, după cum scrie în Deuteronom 32, 6: ‚Au nu este el Părintele tău?' In Şemot rabba citim în paraşa a 27-a (fol. 117, col. 2): „Israeliţii sunt binevăzuţi pentru că ei sunt numiţi amicii (lui Dumnezeu), după cum scrie în Psalmul 122, 8: ‚Pentru fraţii şi amicii mei.' In acelaşi fel scrie şi rabinul Bechai în interpretarea sa a Pentateuculuí în paraşa Mişpatim (fol. 96, col. 4): Se ştie că Israeliţii sunt numiţi amicii lui Dumnezeu, după cum scrie în Psalmul 122, 8: ‚Pentru fraţii şi amicii mei'."

Ei susţin a fi înrudiţi cu Dumnezeu

Ei mai susţin a fi cu toţii copii de regi, căci în tratatul talmudic Şabbat (fol. 67, col. 1; fol. 128, col. 1) scrie: „Toţi Israeliţii sunt copii de regi." Aceeaşi afirmaţie o găsim şi'n cartea Emec hammelech în cap. al 48-lea sub titlul Şaar olam hattohu (fol. 27, col. 3).

Ei susţin a fi cu toţii copii de regi

Robi ai acestei închipuiri ei îi mulţumesc în fiecare dimineaţă lui Dumnezeu de a-i fi făcut Jidovi şi nu păgâni sau creştini. Ei se roagă: „Binecuvântat fii Tu, Doamne, Dumnezeul nostru, rege al lumii, că nu m'ai făcut goi sau păgân." In unele exemplare însă scrie: „Că m'ai făcut Israelit." In alte exemplare citim: „Că m'ai făcut Jidov". Şi pentrucă vor să fie de neam atât de nobil, nici unui Jidov nu-i e îngăduit să-l numească pe un altul — sub pedeapsa expulsării — servitor, după cum reiese din Şulchan aruch, loco dem 334, 40, unde se arată că printre cei pedepsiţi

De aceea ei îi mulţumesc lui Dumnezeu că i-a făcut Jidovi

siţi cu expulsarea sunt şi aceia „care-i numesc servitori pe tovarăşii lor." Acelaşi lucru îl arată Sefer chasidim (Nr. 43, fol. 11, col. 1). Aşadară o trufie ridicolă îi opreşte de a trece drept servitori, deşi stau sub jugul altor popoare. De aceea se şi roagă ei în fiecare dimineaţă: „Binecuvântat fi Tu Doamne, Dumnezeu nostru şi rege al lumii, că nu m'ai făcut servitor."

Nici unui Jidan nu-i e îngăduit să-l numească pe celalt servitor

In schimb dispreţul pe care-l nutresc faţă de creştini îi fac să-i considere în bătaie de joc ca servitori ai lor. Aceasta o vedem din Selichot (rugăciuni de pocăinţă); în prima zi a Anului Nou se plâng în rugăciunea care începe cu cuvintele Leenenu aşecu şi rostesc ca'n Plângerile lui Ieremia 5, 8: „Servii stăpânesc asupra-ne." Prin servi ei înţeleg toate acele popoare sub jugul cărora au stat sau mai stau şi acum. Aşa citim şi'n Echa rabbati (fol. 309, col. 1): „Servi stăpânesc asupra-ne' înseamnă regatele şi monarhiile." După amintitul Selichot ei se roagă într'o rugăciune care începe cu Ta şema mere alma: „Paianjenul (se subînţelege creştinismul) mă mănâncă, pentru a mă izgoni, şi calcă toate celelalte în picioare; ei mă aruncă într'un tease şi încep cu mine un război. Servitorul (adică Esau, creştinul) merge călare şi stăpânul său (adică Iacob — Jidovul) merge pe jos, pe când lucrurile ar trebui să stea tocmai dimpotrivă. Printre ei (printre creştini) sunt regi şi domni mari, numai boerime." In vechiul Niztachon scrie (pag. 243): „Pentrucă ei (creştinii) latră şi spun că nu se cuvine ca un necircumcis şi necurat (creştin) să-i servească pe Jidani, răspunde-le că dimpotrivă se vor prăbuşi în nenorocire şi'n moarte, dacă nu-i vor servi pe Jidovi, după cum scrie în Isaia 60, 1: ‚Scoală-te, luminează, căci lumina ta a venit etc.' Căci păgânii şi Impărăţiile care nu vor voi să-ţi servească, vor dispare, iar păgânii vor fi nimiciţi." Dacă însă cuvântul ‚servitor' li-i atât de odios Jidovilor şi dacă ei nu vor să fie numiţi în felul aceasta, atunci de ce rostesc ei de Paştele lor, după cum scrie în Haggada (fol. 20, col. 1) după Tefilla, cuvinte ca acestea: „Iată că suntem aici, în anul viitor vom fi însă în ţara lui Israel. Iată că suntem servitori, la anul însă vom fi liberi."

In schimb îi consideră pe creştini servitorii lor

Crezându-se oameni atât de perfecţi şi nobili, ei văd un mare păcat în răul ce le-ar face cineva. De aceea şi scrie în cartea Toledot Iizchac (fol. 97, col. 1) în paraşa Mattot: „Cel ce se ridică împotriva unui Israelit (pentru a-i face acestuia rău), acela păcătueşte tot atât de mult ca şi când s'ar ridica împotriva lui Dumnezeu." Aceeaşi părere o aflăm şi'n cartea Ir gibborim (fol. 110, col. 3) şi'n Ialcut Şimoni în interpretarea Pentateucului (nr. 247, fol. 71, col. 3). Iar în interpretarea Pentateuculul făcută de rabinul Bechai citim în paraşa Beşallach (fol. 81, col. 2): „Cei ce se revoltă împotriva lui Israel aceia păcătuesc tot atât de mult, ca şi când s'ar revolta împotriva Majestăţii Divine." Aşa scrie şi'n cartea Zeror hammor în paraşa Şemot (fol. 66, col. 1): „Cel ce le face Israeliţilor vreun rău, acela n'are noroc în viaţă." Iar în tratatul talmudic Sanhedrin (fol. 58, col. 2): „Un goi (adică un creştin sau păgân) care-l bate pe un Israelit, merită să fie pedepsit cu moartea." Aceeaşi idee o aflăm în Iad chasaca, partea a II-a, cap. 5, § 3 sub titlul Hilchot chobhel umassic (fol. 43, col. 1). In tratatul talmudic Sanhedrin (fol. 58, col. 2) mai citim: „Cel ce-i dă unui Israelit o palmă acela păcătueşte tot atât de mult, ca şi când i-ar da Majestăţii sale divine o palmă.".

Cel ce face vreun rău unui Jidov, acela păcătueşte tot atât de mult ca şi când l-ar jigni pe Dumnezeu

Apoi mai citim în tratatul talmudic Sanhedrin (fol. 37, col. 1): „Fiecine care doboară un suflet de Israelit, e judecat de Scriptura (Vechiului Testament) aşa, ca şi când ar fi doborît lumea întreagă; cel ce însă ocroteşte un suflet israelitean, acela e judecat de Scriptură aşa, ca şi când ar fi ocrotit lumea întreagă." Acelaşi citat îl aflăm în Ialcut Şimoni la interpretarea Pentateuculului (fol. 4, col. 4), în Midraş Mişle (fol. 65, col. 3) şi'n cartea Pirche a rabinului Elieser (cap. 48). In cartea Avodat haccodeş (partea a II-a, cap. 34, fol. 49, col. 2) citim: „Cel ce ocroteşte un suflet israelit, acela face tot atât de mult ca cel ce apără toată legea." Iar în Pesicta sotarta citim în paraşa Behaalotecha (fol. 44, col. 4): „Cel ce-l goneşte pe un Israelit, acela se asemueşte cu cel ce-l goneşte pe acela care a creat lumea (adică Dumnezeu). Şi cel ce sare în ajutorul unui Israelit, acela face tot atât de mult, ca şi când l-ar ajuta pe acela care a zis ca să se facă lumea." Afirmaţii asemănătoare găsim şi'n Ialcut Şimoni în interpretarea Pentateucului (fol. 219, col. 1, nr. 730).

Cel ce ocroteşte un Jidov, acela face tot atât de mult ca şi cel ce ocroteşte toată lumea

Ei susţin apoi imposibilitatea amestecului Jidovilor cu celelalte popoare. Aşa zice bunăoară Avodat haccodeş, partea I-a, cap. 20, (fol. 20, col. 1): „E imposibil ca Israeliţii să se desfacă de puterea sfântului şi binecuvântatului Dumnezeu şi să se amestece printre celelalte popoare, pentrucă ei şi-au însuşit numele lui Dumnezeu şi pentrucă'n mijlocul lor nu-i un Dumnezeu străin. Astfel ei nu se pot amestece printre popoarele care-şi trag puterea dela un Dumnezeu străin (adică dela diavolul)." Dar lucrul acesta nu corespunde adevărului, pentrucă istoria ne atestă că mulţi Jidovi au trecut la religia creştină şi deci s'au amestecat cu poporul creştin, după cum ne arată şi cartea Şevet Iehuda (fol. 62, col. 1).

Ei susţin că nu li-e îngăduit să se amestece cu celelalte popoare

Aşa citim apoi şi'n tratatul talmudic Aboda zara (fol. 4, col. 1), că lui Dumnezeu nu-i e îngăduit să se supere pe Israeliţi: „Rabinul Chama, fiul lui Channina, a făcut obiecţiunea: La Isaia 27, 4 scrie ‚Urgia nu mai este în mine' iar la Nahum 1, 2 ‚Dumnezeu e răzbunător şi plin de urgie.' Această abiecţiune nu e fără importanţă, pentrucă afirmaţia aceea (anume că Dumnezeu nu se supără) se referă la raportul lui Dumnezeu cu Israeliţi, iar ceastălaltă (c'ar fi supărăcios) se referă la atitudinea lui Dumnezeu faţă de popoarele lumii."

Lui Dumnezeu nu-i e îngăduit să se mânie pe Jidovi

Ei mai cred că numai ei sunt ai lui Dumnezeu, pe când celelalte popoare sunt ale diavolului. In Ir gibborim (fol. 90, col. 2, nr. 30) scrie despre cele cuprinse în Leviticul 16, 18; recte: 16, 8: „Şi Aaron să arunce sorţi pentru cei doi ţapi: un sorţ pentru Iehova şi celalt sorţ pentru ţapul de trimis" aşadară: „Aceasta se referă la Israeliţi care sunt asemuiţi cu un ţap, după cum scrie în Cântarea Cântărilor 4, 1: „Părul tău este ca o turmă de capre." Popoarele sunt însă asemuite cu un ţap, după cum scrie în Daniel 8, 21: ‚Şi ţapul cel păros este regele Greciei etc.' De aceea a şi aruncat el (Aaron) un sorţ pentru Iehova, ceea ce se referă la Israeliţi care au căzut în lotul sfântului şi binecuvântatului Dumnezeu, după cum scrie şi'n Deuteronom 32, 9: ‚Că partea lui Iehova fu poporul său.' Şi în cartea Psalmilor 16, 6 stă scris: ‚Iehova este partea moştenirii mele şi păharul meu, tu susţii sorţul meu.' Celalt sorţ i-a dat însă lui Asasel (adică mai marelui peste diavoli), care simbolizează popoarele nelegiuite despre care a spus David (Psalm 88, 6): „Intre morţi este culcuşul meu, cu cei ucişi, ce zac în mormânt, de care nu-ţi mai aduci aminte şi care s'au rupt de sub mâna mea."

Ei cred că numai ei sunt ai lui Dumnezeu, pe când celelalte popoare sunt ale diavolului

Ei îşi mai închipuie că rugăciunile lor îi sunt foarte plăcute lui Dumnezeu. Astfel scrie în Ialcut chadaş (fol. 122, col. 2, nr. 30): „Rugăciunea Israeliţilor circumcişi ajunge la Dumnezeu ca un miros dulce, după cum scrie în Psalmul 115, 18: ‚Ci noi vom binecuvânta pe Iehova, de acum şi până'n veci'."

Ei îşi închipuie că rugăciunile lor îi sunt foarte plăcute lui Dumnezeu.

Ei mai cred apoi că din rugăciunile lor se împleteşte o cunună. In Şemot rabba, paraşa 21 (fol. 113, col. 1) scrie: „Rabinul Pinchas a zis în numele rabinului Meir şi rabinul Ieremia în numele rabinului Chija, a fiului lui Abba: Când se roagă Israeliţii, n'ai să-i găseşti rugându-se toţi deodată, ci fiecare adunare se roagă pentru sine, o adunare mai întâi, alta mai apoi. Şi după ce şi-a terminat fiecare adunare rugăciunile, atunci îngerul care veghează asupra rugăciunilor, culege toate rugăciunile care au fost rostite în toate adunările, face din ele cununi şi le aşează pe capul lui Dumnezeu, după cum scrie în Psalmul 65, 3: ‚către tine aleargă toată fiinţa' şi ebraicul adecha nu înseamnă aici altceva decât cunună, după cum scrie la Isaia 49, 18: ‚Cu toţi aceştia ca cu o podoabă te vei îmbrăca.' Şi zis-a Domnul (Isaia 49, 3): ‚Israel, în care mă voiu mări'. Pentrucă sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu o încoronat cu rugăciunile Israeliţilor, după cum scrie în Ezechiel 16, 12: ‚Şi cunună frumoasă pe capul tău'." Acelaşi lucru îl citim în paraşa Vaiera din interpretarea Pentateucului făcută de rabinul Menachem din Recanat (fol. 54, col. 1) şi totaşa în cartea Toledot Iizchac (fol. 17, col. 1) în paraşa Bereşit. Din comentarea rabinului Menachem din Recanat în paraşa Chedoşim aflăm şi numele îngerului care împleteşte acele cununi: „Cel ce la săvârşirea rugăciunii sale e îmbrăcat cu două feluri de lucruri (din lână şi in), rugăciunea aceluia nu e primită şi nici adăogată la celelalte de îngerul Sandalfon, care împleteşte din rugăciunile Israeliţilor cununi

Ei cred că din rugăciunile lor se împleteşte o cunună care-i menită pentru capul lui Dumnezeu

pentru sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu, căci acela e în ochii săi ca şi un preot păgân care întăreşte puterea necuratului."

Dar dacă rugăciunea Jidovilor i-ar fi lui Dumnezeu atât de plăcută, iar ei ar fi într'adevăr atât de sfinţi şi drepţi, cum îşi închipue, atunci Dumnezeu le-ar asculta rugile, după cum scrie în Psalmul 34, 18: „Drepţii (Israeliţii) strigă şi Iehova aude, şi din toate nevoile îi scapă." Faptul că nu-i aude, se explică după părerea lor prin aceea că ei nu mai ştiu care e adevăratul nume al lui Dumnezeu. In Ialcut Şimoni (fol. 119, col. 1, nr. 843) citim cu privire la Psalmul 91: „De ce se roagă Israeliţii în această lume şi totuşi nu sunt auziţi: pentrucă nu cunosc adevăratul nume al lui Dumnezeu. Dar sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu le va destăinui numele său, după cum scrie la Isaia 52, 6: ‚De aceea poporul meu va cunoaşte numele meu.' Atunci se vor ruga şi ruga lor va fi ascultată, după cum scrie în Psalmul 41, 15: „El mă va chema şi eu voiu asculta ruga sa." Aşa citim şi'n Midraş Tillim (fol. 40, col. 4; fol. 41, col. 1) despre Psalmul 91: ‚Rabinul Iehoşa, fiul lui Levi, a vorbit în numele rabinului Pinchas, a fiului lui Jairs. De ce se roagă Israeliţii în lumea aceasta şi ruga lor nu e ascultată: pentrucă ei nu cunosc adevăratul nume al lui Dumnezeu. Dar în viitor sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu le va destăinui numele său, după cum scrie la Isaia 52, 6: ‚De aceea poporul meu va cunoaşte numele meu'. In acelaşi timp ei se vor ruga şi ruga lor va fi ascultată, după cum scrie în Psalmul 91, 15: ‚El mă va chema şi eu îi voiu răspunde'."

Şi totuşi ruga Jidovilor nu e ascultată

In interpretarea Pentateucului făcută de rabinul Menachem din Reccanat (fol. 64, col. 4; fol. 65, col. 1) în paraşa Vajişlach Iaacob se arată că alta e cauza pentru care ruga Jidovilor nu e ascultată astăzi. Citim acolo: „Află şi înţelege că rugăciunea celui ce se roagă trebuie să se rostească după felul rugăciunii şi al locului prin care a fost prilejuită rugăciunea (sau prin care urmează să se dea cele cerute în rugăciune), după cum au spus rabinii noştri: De ce nu e ascultată ruga Israeliţilor: pentrucă nu cunosc numele aceluia al cărui nume trebuie să-l rostească. Inţeleptul rabin Esra a interpretat aceasta în sensul că ar fi vorba de numele aceluia care e îndrituit să împlinească ruga respectivă şi de necesitatea ca gândurile să nu se îndepărteze de grup. Inseamnă-ţi deci că'n fiecare lucru trebuie să fie un nume. Unul reprezintă iertarea, ruga şi îndurarea, altul reprezintă lacrimile, un altul întâmplările şi nevoile, altul dorinţele-copiilor, un altul mâncărurile, altul putera, altul bunătatea. Şi dacă omul nu ştie care nume să rostească în ruga sa, atunci cine-i devină că ruga sa nu-i ascultată? Numai prostia şi puţinătatea sa! Pe lângă aceasta el e supărat în sinea sa, ca şi când prea bunul Dumnezeu i-ar fi refuzat împlinirea rugăminţii sale, fapt care se datoreşte însă numai propriei sale prostii, după cum scrie în Proverbe 19, 3: „Nebunia omului îl conduce pe drum greşit.' Şi mai scrie la Ieremia 5, 25: „Şi păcatele voastre au oprit aceste bunătăţi dela voi'. Cel ce înţelege însă lucrurile şi cunoaşte bine nevoile şi când ajunge în nevoie şi-l roagă pe Dumnezeu ceva, când îşi îndreaptă sufletul şi ruga către acel nume care reprezintă obiectul rugii sale, atunci nu numai că-i câştigă voinţa şi obţine împlinirea rugii

sale, ci-i în acelaşi timp iubit acolo sus şi stimat jos. Aceasta se poate asemui cu o casetă împlută numai cu lucruri bune şi care are mai multe încăperi, fiecare umplută cu alte lucruri. In încăperea aceasta sunt mâncăruri, în cealaltă băutură, în ceastălaltă aur, în alta mărgăritare, în ceea îmbrăcăminte. Dacă omul are nevoie de mâncare şi nu ştie în care încăpere se află, atunci poate să moară de foame, cu toate că încăperile acelea sunt pline de lucruri bune, şi nu doar pentrucă i-ar fi fost refuzată ruga, ci numai pentrucă nu ştie în care încăpere se află lucrul de care are nevoie."

Şi pentrucă după propria mărturisire a Jidovilor ruga lor nu e ascultată de Dumnezeu, ei se plâng de acest fapt în tratatul talmudic Beracot (fol. 20, col. 1) în felul acesta: „Noi trăim în necaz şi ne plângem (lui Dumnezeu), dar nu-i nimeni care să ne asculte." Apoi în tratatul talmudic Beracot (fol. 32, col. 2): „Din ziua în care a fost dărâmat templul, s'a ridicat un zid între Israel şi Tatăl său din ceruri, după cum spune în Ezechiel 4, 1; 4, 3: ‚Şi tu fiul omului, ia-ţi o placă de fier şi o pune ca zid de fier între tine şi cetatea'."

Plângerea Jidovilor că Dumnezeu nu le ascultă ruga

Pentrucă e vorba aici de rugăciunea Jidovilor, trebuie să arăt şi cauza pentru care se îndreaptă ei cu faţa spre Ierusalim, atunci când îşi rostesc rugăciunea. Citim astfel în Şaare zedec (fol. 22, col. 1): „Rugăciunea care se rosteşte dincole de hotarele ţării (Palestina), nu se îndreaptă direct în sus, înainte de a ajunge în ţara lui Israel, de acolo la Ierusalim, apoi în templu, după cum scrie în rugăciunea lui Solomon, odihnească în pace: ‚Când ajunge în templu, se ridică în sus.' De aceea se roagă Israeliţii care sunt în exil sau în nevoie, jur împrejurul Ierusalimului, în cele patru colţuri ale lumii, aşa ca Ierusalimul să fie în mijloc. De aceea toţi aceia care sunt în nevoie şi trăiesc în apus se roagă cu faţa în spre răsărit; şi toţi aceia care locuesc în răsărit, se roagă îndreptăţi în spre apus; cei ce locuiesc în părţile de miază-noapte se roagă în spre miază-zi. Astfel toţi Israeliţii îşi rostesc rugăciunea îndreptaţi cu faţa în spre Ierusalim şi-şi îndreaptă astfel rugăciunea în spre templu, de unde se urcă rugăciunile în sus spre binecuvântatul Dumnezeu."

De ce se îndreaptă Jidovii cu faţa spre Ierusalim, când rostesc rugăciunea

Jidovii mai au obiceiul de a se legăna încolo şi încoace la rostirea rugăciunilor sau în timpul cititului. Părerile despre cauza acestei obişnuinţi sunt divergente. In cartea Cosri (partea a II-a, nr. 79 şi 80, pag. 141 şi 142) scrie: „Zis-a Cosri (către rabinul jidovesc): te întreb: dacă ştii de ce se leagănă Jidovii când citesc ebreeşte.

Maestrul iudeu sau rabinul răspunse: se spune că aceasta se întâmplă pentru a trezi căldura firească, eu însă socot că aceasta se întâmplă din următorul motiv. Cum mai mulţi erau nevoiţi să citească în acelaşi timp dintr'o carte, se întâmpla că 10 şi mai multe persoane se adunau în jurul unei cărţi — de aceea au şi fost voluminoase cărţile lor, — şi astfel fiecare era nevoit să se aplece mereu pentru a vedea cuvintele şi apoi să se îndepărteze (pentru a face loc celorlalţi), aşa încât el trebuia să se tot mişte încolo şi încoace, pentrucă cartea zăcea pe pământ. Aceasta a fost prima cauză. Astfel s'a format cu timpul o deprindere. La alte popoare citeşte fiecare în cartea sa şi o ţine aproape de ochii săi; el n'are nevoie să se apropie de ea, aşa încât nu-i stă nimeni în cale şi nu-i nevoit să se mişte încolo şi încoace."

De ce se leagănă Jidovii încolo şi încoace la rostirea rugăciunii sau în timpul cititului

O altă explicaţie ne dă Ialcut chadaş (fol. 103, col. 4, nr. 24): „De ce se mişcă Israeliţii când învaţă, pe când popoarele lumii nu se mişcă? Pentrucă sufletele Israeliţilor îşi trag originea din lumina de sus, după cum scrie în Proverbe 20, 27: ‚Lumină a lui Iehova este sufletul omului.' Şi vezi că natura luminei e de a pluti în jurul mucului, de a se mişca tot timpul şi de a nu sta locului. Aşa se mişcă şi Israeliţii al căror suflet îşi trage originea din lumina de sus a Domnului şi se ţin mereu de ea, când citesc în lumina cărţii. Pe când popoarele ale căror suflete nu-şi trag originea din lumina lui Dumnezeu, acelea nu se mişcă." De aceea şi scrie în cartea Zeror hammor (fol. 78, col. 4) în paraşa Vajişma Iethro: „In ce priveşte mişcarea, ea constitue perfecţiunea Israeliţilor, căci ei purced din puterea focului, după cum se spune în Proverbe 20, 27: ‚Lumină a lui Iehova este sufletul omului.' Flacăra unei lumini se mişcă mereu şi se ridică în sus. Aşa se mişcă şi Israeliţii de puterea focului, după cum se spune în Isaia 62, 6: ‚Câţi chemaţi pe Iehova, nu vă odihniţi.' Aşa scrie şi'n Psalmul 83, 2: ‚Nici nu te odihni Dumnezeule!' Pe când popoarele lumii stau liniştite şi se sting ca un picior care stă în foc şi nu se mişcă. Aceasta le-a rămas însă Israeliţilor încă din timpul când le-a fost dată legea, după cum scrie în Exod 20, 18: ‚Şi poporul văzând acestea se cutremura'." Păreri asemănătoare găsim în cartea Mişmat chajjim (fol. 96, col. 2; fol. 97, col. 1) în cap. I, partea a III-a.

Pentru a reveni asupra privilegiilor de care socot ei că se pot bucura faţă de celelalte popoare, mai amintim că Jidovii cred că Dumnezeu e cu mult mai blând în judecata sa faţă de ei decât faţă de celelalte popoare. In Ialcut Şimoni scrie în paraşa Haasinu (fol. 308, col. 3, nr. 946): „Când sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu judecă popoarele, atunci aceasta îi face plăcere, după cum scrie în Deuteronom 32, 36 şi'n Psalmul 135, 14: ‚Că Iehova va judeca pe poporul său.' Dacă însă îi judecă pe Israeliţi, atunci se'ndură Dumnezeu de ei, după cum scrie în Deuteronom 32, 36: ‚Şi de servii săi se va îndura.' Căci cuvântul nechama nu înseamnă altceva decât îndurare. Şi în Midraş Tillim citim (fol. 10, col. 2) cu privire la Psalmul al IX-lea: „Rabinul Levi a spus: când sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu judecă popoarele, atunci le judecă noaptea, când dorm în pământ; când însă îi judecă pe Israeliţi, atunci îi judecă în timp ce cercetează legea." Aşa scrie apoi şi'n Bereşit rabba (fol. 74, col. 2) în paraşa 82: „Când sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu îi judecă pe Israeliţi, atunci îi judecă în picioare şi face o judecată scurtă şi plină de îndurare. Când însă îi judecă

Jidovii cred că Dumnezeu îi judecă pe ei cu mai multă blândeţe decât pe celelalte popoare

pe păgâni, atunci îi judecă şezând, cercetează totul temeinic şi cumpăneşte îndelungat."

Ei mai cred apoi că Dumnezeu îngrijeşte de Jidovi în mod direct, pe când de celelalte popoare în mod indirect. Aşa scrie în cartea Maşmia jeşua (fol. 25, col. 2): „Dumnezeu îngrijeşte de toate popoarele prin mijlocitori, pe Israeliţi îi îngrijeşte însă în mod nemijlocit. De aceea e numit de către popoare Dumnezeul Dumnezeilor, tocmai pentrucă e un Dumnezeu care stă deasupra Dumnezeilor care stăpânesc (popoarele lumii)."

Ei cred că Dumnezeu numai de ei îngrijeşte în mod nemijlocit

In cartea Şir haşşirim rabba (fol. 273, col. 3) scrie că Dumnezeu are numai despre Jidovi o părere bună şi îngrijeşte de ei, pe popoarele lumii însă nu le respectă: „Aşa cum stăpânul casei nu ţine seama de coşurile cu gunoiu şi paie sau de mirişte şi de pleavă, aşa nu ţine sfântul şi binecuvântatul Dumnezeu seama de păgâni, pentrucă ei nu înseamnă nimic (nimica nu sunt), după cum scrie în Isaia 40, 17: ‚Toate popoarele o nimica sunt înaintea sa.' Pe cine-i respectă el atunci: pe Israeliţi, după cum scrie în Exod 30, 12: ‚Când tu vei face după numărul lor numărarea fiilor lui Israel' şi'n Numeri 1, 2: ‚Număraţi capetele întregei comunităţi a fiilor lui Israel'." Şi'n cartea Cad hacchemach citim (fol. 46, col. 1) despre cuvintele lui Isaia 40, 15: „Iacă popoarele sunt socotite ca picăturile din vadră, ca praful din balanţă" aşadară: „In comparaţie cu Israeliţii, toate popoarele nu sunt băgate în seamă, după cum nu e luată în seamă picătura de apă care cade din vadră, pe care n'o ia în seamă proprietarul vadrei, pentrucă'n vadră apa e lucrul principal." Aceeaşi părere o are şi Maşmia ieşua (fol. 21, col. 1). In interpretarea Pentateuculului făcută de rabinul Bechai citim (fol. 154, col. 4) în paraşa Bammidbar despre Cântarea Cântărilor 2, 4: ‚Dusu-m'a în casă de ospăţ' aşadară: „Cu ce putem compara lucrurile? cu un om bogat care are o pivniţă plină cu vin şi când a intrat în ea pentru a gusta vinul, a văzut că s'a făcut oţet. Ieşind însă din pivniţă a aflat un vas cu vin bun şi a spus: ţin mai mult la acest vas decât la tot depozitul. Aşa stă şi Dumnezeu în faţa celor 70 de popoare: nu are nici un folos din ele, ci numai din Israeliţi. Cuvântul jajin (vin) e după Gematria 70, numărul celor 70 de popoare." La fel spune şi Ialcut Şimoni (fol. 202, col. 1).

Ei respectă numai pe Jidovi

Ei se asemuesc cu focul, pe popoarele lumii însă le asemuesc cu spinii şi scaeţii, după cum putem citi în cap. al 40-lea al cărţii lui Pirche Rabbi Elieser: „De ce l-a făcut Dumnezeu pe Moisi să vadă focul din tufiş (Exodiu 3, 2) ? Pentrucă focul înseamnă Israeliţii care sunt asemuiţi cu focul, după cum zice Obadia 1, 18: ‚Şi casa lui Iacob va fi focul.' Tufişul însă înseamnă popoarele lumii, care se asemuesc cu spinii şi scaeţii." Aşa vor fi asemuite şi popoarele care nu fac parte din iudaism, în Baal turim despre Geneza 3, 18 cu spinii şi scaeţii. Dar ajungă-ne vorbele despre lăudăroşenia Jidovilor şi deşarta lor închipuire!

Ei se asemuiesc cu focul, pe noi însă ne asemuiesc cu spinii şi scaeţii

Până aici ajunge capitolul al 14-lea despre trufia Jidovilor. Capitolul următor, al 15-lea (pag. 588—630) se ocupă cu ura pe care o nutresc Jidovii faţă de toate popoarele lumii. Prima parte a acestui capitol o reproducem întocmai.

Capitolul al 15-lea

In care se arată cum urăsc şi disprefuesc Jidovii toate popoarele lumii şi înainte de toate pe creştini, şi cât de fătarniei sunt

Rabinul Bechai scrie în cartea sa Cad hacchemach (fol. 17, col. 2): „Cel ce se teme de Dumnezeu, acela trebuie să urască pe un om rău. Căci dacă e un om rău, atunci trebuie să fie urît. De aceea a şi spus David, eternă fie-i pacea, (Psalm 139, 21): ‚Au nu voiu urî, Iehova, pe cei ce te urăsc?' Aşa a vorbit şi Solomon, fie-i pacea eternă, (Proverbe 28, 4): ‚Cei ce părăsesc legea laudă pe păgâni; dară cei se păzesc legea se ceartă cu dânşii.' Căci dreptul şi păgânul sunt lucruri care se contrazic, care se urăsc reciproc, pentrucă fiecare specie iubeşte pe cel de aceaşi specie şi urăşte pe cel ce-i stă împotrivă." Din aceste cuvinte rezultă că Jidovilor li s'a poruncit să urască pe oamenii cei răi şi nelegiuiţi. Cum ei socot că toate popoarele lumii sunt rele şi nelegiuite, după cum vom arăta în cele ce urmează, nu e de mirare că ei le urăsc pe toate deopotrivă.

Jidovii cred că trebue să urască pe păgâni

Abarbenel, enumerând cele 13 articole de credinţă, scrie în cartea sa Roş amana (fol. 3, col. 1): „Cel ce nu crede toate aceste articole, după cum se cuvine, acela s'a exclus din numărul (Israeliţilor) şi contestă fundamentul (credinţei). El va trece drept un eretic şi epicureu şi va fi numit tăetor de plante. E de datoria fiecăruia de a urî un asemenea om. Şi e echitabil ca un asemenea om să fie disprefuit şi menit pieirii. Despre el scrie şi Psalmul 139, 21: ‚Au nu voiu urî, Iehova, pe cei ce te urăsc?'" Acelaşi lucru îl citim şi'n cartea amintită Roş amana (fol. 9, col. 1). Rezultă de aici că Jidovii îi consideră drept eretici pe cei ce nu primesc cele 13 articole de credinţă ale lor, şi se simt obligaţi să-i urască.

Ei trebue să urască şi pe cel ce nu recunoaşte cele 13 articole de credinţă

Mai citim apoi în tratatul talmudic Şabbat (fol. 89, col. 1): „Ce înseamnă har Sinai, adică Muntele Sinai? (Inseamnă) un munte pe care s'a coborît sina, adică ura asupra popoarelor lumii." Aceasta găsim şi'n cartea Avodat hacchodeş, partea a III-a, cap. 34 (fol. 91, col. 2), în Reşit chechma, cap. 16 (fol. 412) şi'n Ialcut Şimoni (fol. 80, col. 1, nr. 284). Din toate acestea trebue să conchidem că Jidovii urăsc toate popoarele, aşa se şi explică faptul că, nutrind această ură, în care sunt crescuţi şi spre care sunt mereu îmboldiţi din tinereţea lor, ei vorbesc de rău popoarele lumii şi le clevetesc, le iau în bătaie de joc şi le disprefuesc în toate chipurile.

Ei susţin că popoarele lumii nu trebuesc considerate ca făcând parte din omenire. Vorba (Ezechiel 34, 31): ‚Şi voi, oile mele, oile păşunei mele, voi oameni sunteţi' e interpretată în cartea Zeror hammor (fol. 2

col. 4) în parașa Bereșit, după cum urmează: „Voi (Israeliții) vă numiți oameni." La fel și'n Ialcut Rubeni, în parașa Chyccat (fol. 150, col. 4) și'n Beer haggola (fol. 10, col. 3). Și'n cartea Emec hammelech (fol. 67, col. 4) citim: „Voi vă numiți oameni, pe când popoarele lumii nu fac parte din omenire, deși dinspre partea trupului ele se trag din primul om rău care a primit necurăția pentru sine și pentru descendenții săi dela șarpe, până când Dumnezeu va cobori din înălțime mângâierea pentru noi. Astfel aceastea (popoarele lumii) n'au parte de sufletul primului om, care cuprinde în sine toate sufletele israelite." Așa citim și'n Ialcut Rubbeni, în parașa Lech lecha (fol. 39, col. 2): „Cel ce nu e circumcis și nu ține sâmbăta, acela nu se numește om."

Jidovii susțin că popoarele neiudaice nu aparțin omenirii

Motivul însă pentru care celelalte popoare nu sunt pentru ei oameni, zace în credința lor că numai sufletele sfinte și curate, care după părerea lor deșartă nu pot fi aflate decât la ei, pot fi numite oameni. Așa scrie în interpretarea Pentateuculuí făcută de rabinul Menachem din Reccanat (fol. 14, col. 1) în parașa Bereșit: „După părerea rabinilor noștri, numele de om care a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu se referă la trup care purcede dintr'o picătură (sămânță) puturoasă. Trupul e carnea omului. Dacă pielea și carnea sunt o învelitoare (care acoperă sufletul), atunci prin om nu înțelegem această piele și această carne, ci doar spiritul lăuntric." Urmează apoi același citat din Zohar: „Voi (Israëliții) sunteți oameni, celelalte popoare însă nu sunt oameni. Om se numește spiritul în partea sa cea sfântă, trupul însă e doar îmbrăcămintea omului după cum scrie în Iov 10, 11: ‚M'ai îmbrăcat cu piele și cu carne.' Carnea este îmbrăcămintea omului. Și'n toate locurile în care scrie ‚carnea omului' trebue să înțelegem pe omul lăuntric (!). Carnea însă e îmbrăcămintea omului, de aceea e explicabil că prin ‚om' înțelegem forma și nu materia. Popoarele lumii nu sunt oameni pentrucă sufletele lor purced dintr'un spirit necurat.

Numai sufletele curate sunt oameni

Israeliții însă sunt (aceia) ale căror suflete (purced) din spiritul său (al lui Dumnezeu) cel sfânt, după cum scrie în Ozea 14, 9: ‚Fructul tău va purcede dela mine.' Și'n Cântarea Cântărilor 2, 3 scrie: ‚Și dulce este fructul său cerului gurii mele.' Aici e vorba de pomul care se numește Col și din care purced sufletele care se numesc oameni și care sunt create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu." Așa citim și'n interpretarea Pentateuculuí făcută de rabinul Menachem, în parașa Șemini (fol. 137, col. 1), în Avodat hacco, partea a III-a, cap. 23 (fol. 84, col. 3) și'n cartea Maarechet Haelahut (fol. 179, col. 1). Rabinul Bechai scrie în interpretarea sa a Pentateuculuí, în parașa Vajera (fol. 27, col. 2): „Știi doar că sufletul se numește om și nu trupul, căci trupul nu-i altceva decât îmbrăcămintea sufletului." Aceeași părere o aflăm și la rabinul Meir în cartea sa Avodat haccodeș, partea a II-a, cap. 20 (fol. 40, col. 1), la rabinul Menasse Ben Israel în Nișmat chajjim, partea a II-a, cap. 14 (fol. 69, col. 1 și 2) și'n Ialcut chadaș (fol. 154, col. 2, nr. 12).

Sufletele popoarelor își trag originea dintr'un spirit necurat

Jidovii însă se înșală tare, dacă susțin că cuvântul om se referă numai la suflet, căci adam (= om) vine dela adama (= pământ) și'n limba ebraică omul e numit adam, pentrucă e făcut din pământ. Așa zice și rabinul Solomon Ben Melș în cartea sa Michlal joft (fol. 3, col. 2) cu privire la vorba (Geneza 5, 2) ‚și chemă numele lor om' așadară: „El (adam = om) a fost deci numit așa după adama (= pământ), din care a fost creat." Așa citim și'n parașa a 17-a din Bereșit rabba (fol. 17, col. 1), că Adam a dat câte un nume tuturor lucrurilor, și când l-a întrebat Dumnezeu cum se numește, a răspuns: „Se cuvine să mă numesc adam, pentrucă din adama (= pământ) sunt făcut." Așadară adam (= om) nu se poate numi numai sufletul, ci acest nume i se cuvine adică trupului din cauza materiei din care a fost făcut; dar cu acest nume noi îl denumim de fapt pe omul întreg, care e făcut din trup și suflet, și anume mai ales din cauza trupului său pământesc (adică: om).

Combaterea eroarei că prin om trebue să înțelegem numai sufletul

Pentru a reveni asupra celor afirmate mai sus, unde a fost vorba de interpretarea Pentateuculuí făcută de rabinul Menachem din Reccanat, potrivit căreia popoarele lumii nu sunt numite oameni, pentrucă sufletele lor purced dintr'un spirit necurat, aflăm în aceeași carte a rabinului Menachem, în parașa Bereșit (fol. 34, col. 1) un citat din Zohar, care zice: „Voi sunteți oameni, trupul spiritului în partea sa sfântă este îmbrăcămintea omului. Spiritul însă care e răspândit printre celelalte popoare ale lumii, purcede din părțile necurate (dela diavolul) și de aceea nu e om." Și'n aceeași carte citim în parașa Șemeni (fol. 139, col. 1): „Spiritul care e răspândit printre celelalte popoare, purcede din partea necurată (dela diavol). El nu este om. De aceea nici nu e numit cu acest nume. Numele acestui spirit se numește ‚necurat' și nu se chiamă om, la ființa căruia nici nu participă. Trupul său e îmbrăcămintea acestui spirit necurat; spiritul necurat este înlăuntru, carnea însă e îmbrăcămintea acestuia. Cât timp acest spirit sălășluește în trup, e numit necurat; dacă însă spiritul părăsește trupul, atunci acesta (trupul) nu mai e necurat."

Alte dovezi care ne arată că Jidovii susțin că popoarele lumii nu sunt oameni

Despre această necurăție a popoarelor lumii scrie și cartea Maarechet haelahut (fol. 128, col. 12) următoarele: „Șarpele a așezat în Eva o murdărie și din această murdărie își trag popoarele puterea, devin astfel tari și nu sunt stârpite. E însă un lucru cunoscut că ele purced din partea aceasta (a murdăriei) și aparțin principilor (diavolilor) și stelelor." In aceeași carte (fol. 172, col. 2) mai scrie: „Popoarele sug din vechiul șarpe care e principele lui Esau." In Avodat haccodeș, partea a II-a, cap. 44 (fol. 56, col. 3 și 4) citim: „Rabinul Berachia a vorbit în numele lui Levi că sfântul și binecuvântatul Dumnezeu a zis, că eu nu mă bucur în lumea mea, pe când popoarele lumii se bucură. Și aceasta înseamnă, după cum am spus, că dacă Israeliții nu fac voia Domnului și nu îndeplinesc scopul suprem (voința lui Dumnezeu), atunci și sus se ivește o mâhnire, după cum scrie în Geneza 6, 6: ‚Și s'a întristat în inima sa'. Partea cea rea (adică a

Popoarele sug din vechiul șarpe

spiritelor necurate) însă se bucură și de acolo se răspândește bucuria la popoare care purced din această parte și care se și bucură; căci Dumnezeu a făcut un lucru împotriva celuilalt. Aceasta e o bucurie pentru partea cea bună, pe când aceea o mâhnire pentru partea cea rea. Dacă se bucură aceasta, atunci e tristă cealaltă, iar dacă aceasta e tristă, atunci partea cealaltă se bucură." Iar în Zeror hammor scrie: în parașa Chitavo (fol. 148, col. 14): „Popoarele lumii se asemuesc cu șarpele, pentrucă ele purced dela șarpele cel vechiu."

De aici rezultă că popoarele lumii și-ar trage originea dela un spirit necurat. Despre aceasta ne spune și Zohar în parașa Șemeni (col. 68 în ediția Sulzbach): „Celelalte popoare sunt păgâne și necurate, ele purced din partea cea necurată." Și'n Sefer gilgulim (fol. 1, col. 3) citim: „Păgânii nu se numesc oameni; ei purced din acea parte rea care a fost amestecată cu primul om." Așadară potrivit închipuirii ce și-o fac de a avea un suflet curat, Jidovii socot că numai ei sunt oameni; celorlalte popoare nu li s'ar cuveni însă acest nume, pentrucă sufletul lor și-ar trage originea din spiritele necurate, din diavol.

Jidovilor li se pare așadară că numai ei sunt oameni, de aceea îi și învață Talmudul că celelalte popoare sunt dobitoace proaste. Așa susține tratatul talmudic Baba mezia (fol. 114, col. 2): „Rabinul Simion, fiul lui Iohai, ne învață: mormintele goimilor sau ale păgânilor (prin care se înțelege toate popoarele afară de Jidovii) nu se murdăresc, pentrucă așa scrie în Ezechiel 34, 31: ‚Și voi, oile mele, oile pășunei mele, voi oameni sunteți.' Voi vă numiți oameni, pe când popoarele lumii nu se numesc oameni, ci dobitoace." Așa scrie și'n Midraș Cohelit (fol. 319, col. 4): „Sfântul și binecuvântatul Dumnezeu a zis: eu n'am trimis nici un profet păgânilor care se numesc dobitoace, după cum scrie în Iona 4, 11: ‚afară de vite multe.' Israeliților însă (le-am trimis), pentrucă se numesc oameni, după cum scrie în Ezechiel 34, 31: ‚Voi oameni sunteți'." Iar în cartea Emec hammelech citim despre cele scrise în Geneza 9, 2 ‚și frica voastră și temerea voastră să fie peste toate animalele pământului' cele ce urmează: „Diavolii și popoarele pământului se află între animale." Iar în Ialcut chadaș (fol. 154, col. 2, nr. 7) scrie: „Sufletul vieții e acel suflet care e făurit sub domnia spendorii; sufletul viu însă e acea putere care se dă dobitoacelor și animalelor. Popoarele n'au alt suflet decât această putere a dobitoacelor și animalelor. Și Israelitul e însuflețit până la vârsta de 13 ani de aceeași putere; dela 13 ani însă și de atunci încolo e vrednic de sufletul vieții, dacă-l merită prin respectarea legii." Așa scrie și Emec hammelech (fol. 140, col. 1). Iar în Ialcut Rubeni (fol. 9, col. 14) citim despre cuvintele din Geneză 1, 26 ‚să facem om' cele ce urmează: „Păgânii se numesc dobitoace, dar ei se numesc și adam (= om) printr'o identitate de cuvinte, ca și dobitoacele, animalele și păsările care se numesc cu toate laolaltă dobitoace curate și necurate. Așa stau lucrurile și cu adam (= om). Ei se numesc cu toții după speța lor oameni, nu mai cât acesta e un om curat, acela însă un om necurat. Dacă lucrurile stau așa, atunci Israeliții se deosebesc de celelalte popoare, după cum scrie în Leviticul 20, 26: ‚Și v'am despărțit pe voi de alte popoare, ca să fiți ai mei.' Și dacă privim așa lucrurile, apoi ei sunt obligați să facă o deosebire (între ei și celelalte popoare), după cum scrie în Leviticul 20, 25: ‚Deci despărțiți vitele curate de cele necurate'."

In ochii Jidovilor Neiudeii sunt dobitoace proaste

Și ei au suflete de dobitoace

Ei pretind a se numi oameni, dar într'un anumit înțeles

Așa citim și'n Ialcut Rubeni (fol. 10, col. 12): „Israeliții se numesc oameni, pentrucă sufletul lor își trage originea dela omul cel mai mare; păgânii însă, ale căror suflete purced din spiritele necurate, se numesc porci. Dacă-i așa, atunci trupul unui păgân e trup și suflet de porc." De aceea și scrie rabinul Bechai în interpretarea sa a Pentateuculuí în parașa Bereșit (fol. 16, col. 1): „Omul e numit om numai pentru sufletul și rațiunea sa, pentrucă dacă n'ar fi acestea, atunci el ar fi una cu dobitoacele." Și'n parașa Lech lecha (fol. 24, col. 2) a aceleiași cărți citim: „Dobitoacele au o importanță pentru popoarele lumii, pentrucă acestea se asemue cu dobitoacele." Același lucru îl susține același rabin în interpretarea sa a Pentateuculuí în parașa Chyccat (fol. 174, col. 3): „Nici într'un loc popoarele nu sunt numite oameni, fără ca Scriptura (a Vechiului Testament) să nu vorbească în același timp și despre dobitoace." Așa scrie și'n tratatul talmudic Iebamot (fol. 94, 2 Tosafot): „Sămânța unui străin, (a fiecăruia care nu-i Jidov) e ca (sămânța) unuí dobitoc." De aceea și scrie în cartea Leb tob (fol. 46, col. 1), că casele păgânilor sunt case de animale. Iar cartea Ben Sira (fol. 8, col. 1) scrie că regele Nebuchodonosor a zis către Ben Sira: „Dacă o iai pe fiică-mea de nevastă, atunci te las să domnești în locul meu," acesta însă a răspuns: „Eu sunt un fiu de om și nu pot să iau în căsătorie un dobitoc, după cum scrie în Ezechiel 23, 20: „După cei cu vână, ca vâna de măgar." Abarbenel scrie în cartea sa Marchevet hammișne, parașa Tavo: „Pentrucă el (Moisi) a văzut prin spiritul sfânt că Simson va fi din semința lui Dan, că toată mâhnirea (lui Dan) se va produce prin femeile sale, că apoi (printre femeile acestea) va fi și o păgână dintr'un neam străin, care nu-l va iubi (pe Simson) ca o femee castă, ci-l va preda în mâinile dușmanilor săi, de aceea a zis (Moisi; Deuteronom 27, 21): ‚Blestemat să fie cel ce se va culca cu o vită!' El (Moisi) vorbește aici de o femee străină care nu e fiică a lui Israel, pentrucă e un animal rău care nu cunoaște nici o dragoste pentru stăpânul ei. In interpretarea Pentateuculuí făcută de rabinul Menachem din Reccanat citim că Moisi le-a spus Israeliților: „Să știți că veți intra sub stăpânirea celor patru monarhii, feriți-vă de ei și nu vă amestecați printre ei, nici nu luați femei de ale lor și nici nu le dați de ale voastre în căsătorie, după cum scrie în Leviticul 11, 4: ‚Dară să nu mâncați din acelea'; mâncarea înseamnă însă aici mâncă și își șterge gura'." Apoi mai scrie: „Din carnea (animalelor necurate) să nu mâncați, adică să nu vă luați femei din mijlocul lor, după cum scrie în Geneza 2, 24: ‚Și vor fi un corp.' Și să nu vă atingeți de stârv, adică să nu vă luați femei din mijlocul lor, după cum scrie în Geneza 34, 7: ‚Că faptă de rușine

Ei se mai numesc și porci

Alte dovezi că Neiudeii sunt numiți de către Jidovi dobitoace

făcuse el în Israel'." Așadară femeile care nu aparțin seminției iudaice sunt considerate ca fiind animale necurate.

Ce-i drept, rabinul Salman Zevi se străduește să arate în cartea sa Teriac (cap. 4, nr. 13) că pe creștini nu-i privește faptul că popoarele lumii sunt numite dobitoace, pentrucă aici e vorba numai de popoarele păgâne, și el contestă că Talmudul ar susține că popoarele lumii ar fi dobitoace. Dar și de astă dată acest rabin caută,

Replica rabinului Salman Zevi

după obiceiul său, să înșele și să ducă lumea în eroare, căci prin popoarele lumii Jidovii înțeleg pe toți Neiudeii. Astfel și creștinii nefiind Jidovi sunt trecuți de aceștia în categoria păgânilor. Cum poate acest rabin să susțină cu atâta nerușinare că pe creștini nu-i privește aceasta? Apoi în tratatul talmudic Baba mezia (fol. 114, col. 2) amintit mai sus scrie foarte clar că popoarele lumii nu se numesc oameni, ci dobitoace. Cum poate el să conteste cu atâta nelegiuire că cuvântul dobitoc n'ar fi amintit nicăirea?

Deși în Sfânta Scriptură cu numele de ,om' sunt denumiți și aceia care nu-i aparțin iudaismului, ca'n Psalmul 105, 14 și 115, 4, totuși Jidovii nu vor să recunoască că el (numele de ,om') trebuie înțeles în acele locuri în sensul său propriu, ci ei susțin că'n acele locuri numele de ,om' e folosit într'un sens disprețuitor. Așa scrie în tratatul talmudic Aboda zara (fol. 3, col. 1 Tosafot) despre cele scrise în Ezechiel 34, 31: ,Voi, oile mele, oile pășunii mele, voi sunteți oameni' după cum urmează: „Voi vă numiți oameni, nu însă și popoarele lumii."

Rabbenu Tam spune că între om și om există o deosebire și că contradicția care o aflăm în cele scrise în Ezechiel 28, 9 ,Căci om și nu Dumnezeu vei fi în mânile celui ce te va răni de moarte' nu are nici o valoare; deoarece el (Dumnezeu) nu spune că l-ar fi numit om în mod

Interpretarea jidovească a locurilor din Biblie în care Neiudeii sunt numiți oameni

onorabil ci în mod disprețuitor pentru necinstirea și micșorarea lui, după cum stă scris și aiurea (Psalmul 124, 2): ,Când oamenii s'au sculat asupra-ne', aceasta înseamnă ,omul' și nu regele, după cum se poate citi și'n altă parte (Psalmul 118, 6): 'Ce-mi poate face omul?' Aceasta înseamnă un om de disprețuit." Același lucru susține și Ialcut Rubeni (fol. 150, col. 14).

In cartea Ir gibborim (fol. 9, col. 1) scrie: „Rabinii noștri spun: Voi (Israeliții) veți fi numiți oameni, nu însă și păgânii, cu toate că și ei au suflet, rațiune și graiu. Ce vă folosește însă acest lucru, dacă nu-l întrebuințați pentru ceea ce a fost creat omul? Așa și meseriașul

De ce Neiudeii nu sunt numiți oameni

care are toate instrumentele, nu este numit după numele instrumentelor, dacă nu le folosește la munca sa, ci le lasă să zacă fără de folos. Când rabinii noștri spun că popoarele păgâne nu sunt numite oameni, ei vorbesc pentrucă așa merge vorba. Și există părerea că omul care urmează calea vânturilor, trebue scos din comunitatea omenească și socotit printre vite. Deoarece vitele au și ele un suflet al spiritului viețuitor, și când pleacă spiritul acesta, pleacă și spiritul acestui om."

Rabinul Ieșaia însă scrie în cartea sa Șene luchot habberit (fol. 250, col. 2): „Deși popoarele lumii au chip ca și Israeliții, ele sunt cu toate acestea ca o maimuță față de om, după cum s'a mai spus. Ele nu ajung până la capul suprem (culme). Ele și sunt oamenii cei mai de jos și cei mai răi, după cum scrie în Daniel 4, 14: ,Și Dumnezeu puse peste dânsele (regatele oamenilor) pe cel mai jos dintre oameni'. Israeliții însă sunt cei mai bine înzestrați oameni, după taina

Neiudeii sunt maimuțe față de Jidovii-oameni

pe care o cuprinde (cuvântul) ,om' și de aceea sunt numiți oameni."

Deoarece Jidovii așează celelalte popoare în rândul animalelor și dobitoacelor, ei îi numesc pe Neiudei și „lupi". Rabinul Moșe de Mircado spune în interpretarea sa asupra Psalmilor 34, 2 și 31, 22 ,Binecuvântat fie Iehova că în chip minunat ne-a arătat îndurarea sa' următoarele: „Aceasta se referă la minunata bunătate

Neiudeii sunt numiți lupi

pe care el (Dumnezeu) ne-o arată în această viață mizerabilă, deoarece suntem înconjurați de cei 70 de lupi (adică de cele 70 de popoare), iar Dumnezeu totuși ne scapă din mânile lor." Și mai departe scrie în aceeași carte (fol. 53, col. 2) cu privire la Psalmul 60, 11: „Numai pe tine ne sprijinim, deoarece tu ne-ai lăsat până astăzi în viață printre cei 70 de lupi." Același lucru se poate citi și despre Psalmul 121, 1 (fol. 103, col. 1): „Ajutorul îmi vine numai dela Dumnezeu, care a creat cerul și pământul; căci numai el m'a ocrotit ca pe o oaie printre cei 70 de lupi." Tot astfel citim și despre Psalmul 102, 6 (fol. 88, col. 2). La fel și'n interpretarea rabinului Bechai asupra Pentateucului, în parașa Toledot (fol. 34, col. 1): „Împăratul Adrian vorbi către rabinul Iehoșa Ben Levi: puterea oii este mare, deoarece se află în mijlocul celor 70 de lupi. El (rabinul) însă răspunse: păstorul este mare, el ne scapă din mânile lor și îi zdrobește pe ei (pe cei 70 de lupi) înaintea oilor, după cum scrie în Isaia 54, 17: ,Deoarece toată lucrarea care se îndreaptă împotriva ta, nu va reuși'."

Dacă Jidovii urăsc, ce-i drept, toate popoarele, ei îi urăsc cel mai mult însă pe creștini pe care îi numesc copiii lui Esau. Va exista o ură eternă, după cum scrie în interpretarea lui Abarbenel asupra primului capitol al profetului Malachia (fol. 297, col. 1): „Esau și Iacob

Ura Jidovilor față de creștini

erau frați și erau dușmani între ei, după cum a arătat legea (Moisi) în istoria nașterii lor, după cum scrie în Geneza 25, 22: ,Și copiii se loviră unul pe altul în pântecele ei.' De aceea au și trebuit să trăiască totdeauna în ură și dușmănie. Dacă-i merge bine unuia, trebuie să cadă celălalt, deoarece ei încă de pe când erau în pântecele mamei lor se urau întreolaltă. Astfel când s'au născut, Iacob ținea cu o mână călcâiul lui Esau, pentru a arăta astfel că Edomiții (adică creștinii) și Israeliții vor fi mereu în ceartă între ei, deoarece au fost născuți cu daruri cu totul deosebite și opuse.

De aceea scrie și'n cartea Caftor uferach (fol. 40, col. 2): „Rabinii noștri spun că ceea ce li s'a întâmplat strămoșilor noștri e un semn pentru copii și tot ce au suferit ei, suferă și copiii care trăesc în mizerie. „Tot astfel scrie și'n Zesor hamnor, în parașa Vaieze (fol. 30, col. 14), în Zijoni (fol. 15, col. 3) și în Ir gibborim (fol. 32, col. 3). Și rabinul Bechai

Exemplul Patriarhilor

spune în comentarul său asupra Pentateucului, în parașa Vaiișlach (fol. 42, col. 4): „Află, că'n această parașă s[illegible]va arăta ceea ce i s'a întâmplat lui Iacob în relațiile sale cu fratele său Esau. E important ca generațiile ce vor urma să știe la ce ne putem aștepta în viitor din partea copiilor lui Esau (creștinii); și trebuie să ne punem la inimă avertismentele lui Iacob care s'a arătat a fi gata la 3 lucruri: la războiu, la rugăciune și la daruri."

Ura pe care o nutresc Jidovii față de creștini rezultă și din cartea rabinului Bechai Cad hacchemach (fol. 20, col. 1) care explică în chipul acesta cuvintele (Proverbe 30, 28) ,Păianjenul lucrează cu brațele sale': „Paianjenul înseamnă regatul edomit (adică al creștinătății). După cum este urît păianjenul, tot astfel este urît și regatul edomit, după cum scrie și Malachia 1, 3 'Și pe Esau îl urăsc.' In același loc se află scris astfel despre cuvintele (Proverbe 30, 23) ,de o femee urîtă, când se mărită': „Dușmanca (sau urîtă) înseamnă Edom (adică creștinătatea), după cum spune în Malachia 1, 3: ,Și pe Esau îl urăsc.' Copila — (Malachia 1, 3): Și o copilă când intră în moștenirea stăpânei sale — înseamnă Ismael, care este fiul unei copile (Hagar)." Ismael este însă poporul turc, după cum rezultă și din comentarul făcut de rabinul Bechai asupra Pentateucului, în parașa Nizzavim (fol. 220, col. 4).

Jidovii socot că toate popoarele le sunt dușmane

Deoarece Jidovii urăsc pe toate celelalte popoare, ei le consideră pe toate dușmănoase. Astfel scrie în cartea Toledot Jizchac (fol. 104, col. 2): „Toate popoarele îi sunt dușmane lui Israel." Indeosebi îi consideră pe creștini ca dușmani. In cartea Zeror hammor, parașa Pinchas (fol. 125, col. 2, 3) scrie despre cele cuprinse în Psalmul 9, 7 ,In ruină eternă, sfârșitu-s'a inamicul' următoarele: „Acest (dușman) este ateul Esau (adică creștinătatea) care este dușmanul Israeliților și caută să-i prăbușească în nenorocire." Tot astfel scrie și Abarbenel în Mașmia ieșua (fol. 7, col. 2) cu privire la cuvintele (Deuteronom 32, 42) ,din capetele mai marilor inamicului (pornesc gândurile de răzbunare)': „ Dacă ea (Scriptura) menționează dușmanul la singular, atunci acesta este de sigur Edom (adică creștinătatea) care ne-a distrus și ne-a exterminat, deoarece el a fost dușmanul nostru de totdeauna." Același lucru îl observă și Zeror hammor, în parașa Haasinu (fol. 158, col. 2). După Tefilla (fol. 43, col. 2) se spune în rugăciunea care începe cu cuvintele El el chai arannem, despre dușmanii lui Israel: „Dușmanii mei, care îmi sunt dușmănoși fără motiv, mă zdrobesc pentru a-mi stinge amintirea ta din mine și ca să nu mai pășesc în templele tale." Că aceasta se referă la creștini, rezultă din cuvintele care mai urmează și din care se vede că acest dușman îi acuză pe Jidovi de crucificarea lui Hristos. In Afcat Rochel, partea I-a, nr. 10 scrie: „Dumnezeu va zdrobi pe toți dușmanii poporului său și va arunca mânia sa asupra lor, după cum scrie în Ezechiel 25, 14: ,Și voiu împlini răzbunarea mea asupra Edomului prin mâna poporului meu Israel'." Tot astfel sunt numiți creștinii dușmanii Jidovilor și în comentarul rabinului Moșe de Mircado asupra Psalmilor (fol. 33, col. 3) cu privire la Psalmul 30. Rabinul Bechai spune în comentarul său asupra Pentateucului în parașa Vajișma Iethro (fol. 86, col. 1): „Se știe că sămânța lui Esau a fost în toate neamurile un spin aducător de dureri pentru Israeliți."

Bizuindu-se pe izvoare ebraice Eisenmenger mai arată apoi în cursul acestui al 15-lea capitol că creștinii sunt considerați drept cei mai răi dușmani ai Jidovilor, că ei sunt totodată considerați și ca dușmani ai lui Dumnezeu, pentrucă toți dușmanii Jidovilor sunt în același timp și dușmanii lui Dumnezeu. Mai departe autorul arată că Jidovilor le e oprit să imite obiceiurile creștine. E oprit Jidovilor să trădeze unui Nejidan (goi) tainele legii iudaice sau să-i dea lămuriri asupra ei. Caritatea Nejidanilor e considerată ca un păcat. Când Jidovii fac un bine Nejidanilor, atunci îl fac numai din calcul sau din lingușire. Adevărata mentalitate a Jidovilor reese din faptul că ei nu lasă nepângărite nici măcar mormintele popoarelor neiudaice.

In capitolul al 16-lea (pag. 631—728) Eisenmenger vorbește despre „denumirile de batjocură" de care au parte creștinii din partea Jidovilor. „Copiii desfrânaților", „poporul lăcustă", „poporul groazei", „necircumcișii", „copii de curve", „poporul fără Dumnezeu", „poporul blestemat", „orbii", „proștii", „mârșavii", „morții", „cânii", „măgarii", „porcii", „monștrii"; aceștia nu sunt decât o parte din terminii cu care îi denumesc Jidovii pe creștini și pe care le reproduce Eisenmenger, însoțindu-le cu numeroase citate ebraice.

In capitolul al 17-lea (pag. 728—803) „ni se arată cum obișnuiesc Jidovii să denumească întreaga creștinătate." E vorba de aceleași denumiri și de altele asemănătoare pe care le-am menționat de acum în capitolul precedent.

In capitolul al 18-lea (pag. 803—834) Eisenmenger ne informează asupra numărului popoarelor care trăesc pe lume alături de Jidovi și tratează în special problema existenței diavolului Sammael, despre care lumea jidovească socoate c'ar domni asupra creștinilor și ar fi principele lor. Pe pământ ar exista în afară de Jidovi 70 de popoare. Domnitorii acestor popoare sunt „prinții necurățeniei". „Mai marele" celor 70 de prinți este Sammael care este numit: satan, îngerul morții, bătrânul șarpe, spiritul necurat, boul, cânele, măgarul, țapul, zeul străin, ș. a. Jidovii socot că acest Sammael ar fi conducătorul creștinilor. Eisenmenger opinează dimpotrivă că diavolul Sammael ar fi prințul și regentul Jidovilor, după cum a spus și Hristos, (Evanghelia lui Ioan 8, 44): „Voi sunteți din tatăl, diavolul, și voiți să faceți voia tatălui vostru. Acela dela început a fost un omoritor de oameni."

In capitolul al 19-lea (pag. 854—896) Eisenmenger continuă a se ocupa cu Sammael, cu „îngerul morții" și arată care este concepția „smintiților Jidovi despre [illegible] „îngerul morții" [illegible] cei [illegible] păr[illegible] care [illegible] dup[illegible] supr[illegible] înșiși [illegible]

Partea a II-a

C[illegible] Jido[illegible] trag[illegible] purc[illegible]

că Jidovii ar trebuie să-şi dea odată seama că şi
cădea. Va veni apoi Mesia, fiul lui David, şi va cuceri
toată lumea. Toţi creştinii împreună cu Domnii lor
şi cu regentul Sammael vor fi nimiciţi.